

Totuus Inkerin talonpoikain asiassa.

Suurtilallisten, pankkien ja koronkiskurien riistosta vapautuneiden Inkerin talonpoikain vastaus hyökkäyssodan valmistelijoille.

Kirjoittanut: *Pientilallisenpoika.*

INKERIN TALONPOIKAIN VASTAUS SUOMEN PORVARISTOLLE

Viimeisten kuukausien aikana on Leningradin (entisen Pietarin) alueella asuvien suomenkielisten talonpoikain, niin sanotun Inkerin talonpoikaiston nykyisestä asemasta levitetty Suomen väestölle mitä järjettömimpiä valheita ja vääristelyjä. Sitä sorretaan muka kaikella tavalla. Se ajetaan pakolla kollektiivisiin talouksiin, sitä kidutetaan nälässä, kylmässä, se ajetaan suurin joukoin pois kodeistaan, ja mitä kaikkea sille tehtäneekään näiden provokatooristen valheiden mukaan.

Tämän tähden on sitten huudettu «sivistynyttä» — se on kapitalististen tehtailijain, pankkiherrojen y.m. riistäjäin kartanonherrain — maailmaa avuksi. Rohkeimmat ovat jo avoimesti vaatineet Suomen välitöntä aseellista sekaantumistakin sen johdosta.

Tiedon levittyä tästä Suomen fascististen piirien yhdessä valkoisten emigranttien kanssa järjestämästä valheellisesta yllytystyöstä Inkerin talonpoikain keskuuteen, nostatti se koko Leningradin alueen suomalaisen väestön keskuudessa voimakkaan vastalause- liikkeen. Niin venäjän- kuin suomenkielisissäkin sanomalehdissä on julkaistu sadottain kollektiivisiin talouksiin liittyneiden talonpoikain, tavallisesti yhdessä vielä toistaiseksi yksityistaloudessa elävien köyhien ja keskivarakkaiden talonpoikain kanssa, kokouksissaan hyväksymiä vastalauseita heidän olojansa koskevia vääristelyjä vastaan. Läheskään kaikkia päätöslauseita eivät lehdet ole voineet tilanpuutteen tähden julkaista.

Kaikissa näissä vastalauseissa torjutaan ensinnäkin jyrkästi se väite, että Inkerin talonpoikia enempää kuin muitakaan Neuvostoliiton talonpoikia pakotettaisiin liittymään kollektiivisiin talouksiin. Se riippuu kokonaan heidän vapaasta harkinnastaan. Siten sanotaan .esim. Kuivaisten piirin Kaukolan kylän kommuuna «Kyntäjän» päätöslauselmassa, -johon myös Rappulan kollektiivisen talouden jäsenet yhtyivät, seuraavaa:

«Me Kaukolan kommuuna 'Kyntäjän' jäsenet torjumme yksimielisesti ne valheelliset jutut 'pakkokollektivisoinnista', 'pakkotyöstä' ja 'inkeriläisten sorrosta', joita nämä veljekset Suomen fasistit ja lahtariemigrantit ovat levittäneet. Me toteamm^, että Neuvostovalta antoi mahdollisuuden inkeriläisille talonpojille vapaasti rakentaa uutta luokato*nta sosialistista yhteiskuntaa. Neuvostoliitto antoi kaikille vähemmistökansallisuuksille mahdollisuuden Neuvostoliiton rajojen sisäpuolella kehittää omalla äidinkielellään kansallista kulttuuria, jota ei ole antanut yksikään kapitalistinen maa. Mutta päin-

vastoin kapitalismin kriisin pakotuksesta koetavat riistää viimeisetkin elinmahdollisuuden rippeet alueillaan asustavilta vähemmistökansallisuuksilta.» (Vapaus-lehti 14/5 —31.)

Samoin sanotaan aivan Suomen rajalla, Rajajoen toisella puolen sijaitsevan Uuden Alakylän yhteisessä kyläkokouksessa tehdyssä päätöksessä: «Me tiedämme, että kaikki ne pöyristyttävät jutut kansallisuussorrosta, pakkotyöstä ja terrorista, joita porvarit latelevat, ovat kaikki häpeällisiä valheita.»

Inkerin työtätekevä talonpoikaisto muistaa vielä niin erinomaisen hyvin, mistä tilasta sen pelasti Lokakuun suuri vallankumous 1917. Sillä on vielä tuoreessa muistissa Suomesta ja Virossa käsin sen asumasijoille järjestetyt rosvo- ja hävitysretket, joiden aikana tuotettuja vaurioita se on saanut aina tähän saakka paikkailla. Neuvostoliiton alueella asuvia suomalaisia talonpoikia ei voida enää valheilla ja vääristelyillä johtaa harhaan.

Vallankumous vapautti Inkerin talonpojan tilanherroista, tsarismista ja veloista ja antoi lisämaata

Inkerin väestö oli ennen vallankumousta miltei kokonaan itse työtätekevää talonpoikaistoa. Se hankki elatuksensa maatilkkujaan viljelemällä ja käymällä kaupungissa palkkatöissä. Vain hyvin ohuen kerroksen siitä oli onnistunut kiivetä köyhimpiä talonpoikia riistäväin ja kaikenlaista keinottelua harjoittavain kulakkien asemaan. Kulakit, välittäen pienimpäin talouksien tuotteita kaupunkiin, vuokraten niille hevosta ja maanviljelyskaluja, antaen kireänä aikana lainoja j.n.e., veivät siten melkoisen osan pienten tilallisten työn tuloksista. Sen kautta rikastui se yhä enemmän. Velkaantuminen Inkerin pienmaisten talonpoikain keskuudessa oli hyvin laajalle levinnyt.

Kulakkien yläpuolella rasitti talonpoikia parhaat maat itselleen anastaneiden tilanherrain ja tsaarillisen virkavallan raskas ies.

Tähän tilaan toi Lokakuun suuri vallankumous 1917 täydellisen muutoksen. Kaikki Inkerin talonpoikainkin velat julistettiin mitättömiksi, vähän maata omistaville ja kokonaan maattomille jaettiin tilanherrain maista maata. Entisten syrjässä kylästä olevien tilkkujensa sijaan saivat talonpojat nyt viljellä tilanherrojen hallussa olleita laajoja rintapeltoja. Tilanherrain ja kulakkien ennen asettamien kunnallishallintojen sijaan tuli nyt talonpoikain itse valitsemat ja kansankieliset neuvostot. Neuvostovalta rajoitti myös monella tavalla kulakkien mahdollisuuksia päästä hyötymään köyhimpäin työn tuloksista. Väliinasti Lokakuun vallankumouksen jälkeen seurasi siten jo huomattava varallisuussuhteiden tasoitus Inkerin talonpoikain keskuudessa.

Elävästi tuntien sen helpotuksen, jonka suurtilalisten, pankkiirien ja tsarismin vallankukistaminen sen asemaan toi, taisteli Leningradin alueen suomalainen talonpoikakin kansalaissodan vuosina yhdessä iso-venäläisten, ukrainalaisten, valkovenäläisten, saksalaisten y.m. talonpoikain kanssa innolla Neuvostoliiton alueen tyhjentämiseksi sinne tunkeutuneista kansainvälisistä rosvoista.

Ainoastaan pienen ryhmän pohjois-Inkerissä asuvia talonpoikia onnistui sinne tunkeutuneiden suomalaisten lahtarijoukkojen pakottaa liittymään itseensä ja seuraamaan mukanaan Suomeenkin. Näiden rosvojen polttamia taloja ja aikaansaamia vaurioita ovat näiden seutujen talonpojat saaneet rakentaa ja korjata aina viime vuosiin saakka. Sen lisäksi menettivät pakomatallaan Suomeen menneet suuren osan irtainta omaisuuttaan, joka siellä myytiin tai muuten hukattiin. Takaisin palatessa olisi suurimman

osan täytyntä alkaa taloudenpito tyhjin kourin, jos ei neuvostovallan auttava käsi olisi tullut avuksi. Nyt kulkevat nämä alueet kollektivisoimisliikkeen etupäässä ja edistyvät nopeasti.

Voimakkaammin alkoi suomalaisten kylien taloudellinen elämä kehittyä ja rakentua uudelle pohjalle sen jälkeen kun kansalaissotien rintamat oli hävitetty. Rintamalla kouluuntuneista ja verisitein neuvostovaltaan kiintyneistä suomalaisista talonpojista tuli kotiseudulleen palattuaan taloudellisen rakennustyön tarmokkaita johtajia. Heidän johdolla ja asianomaisten keskusvirastojen ohjeiden mukaan syntyi Inkeriin tiheä verkko kaikenlaisia osuuskuntia (kone-, maanmuokkaus-, maidonkeräys- y.m.), joiden välityksellä köyhimmille talonpojille jaettiin myös se avustus, jota neuvostovallan taholta heille annettiin monessa muodossa. Köyhimpiä talonpoikia avustettiin karjan, siementen ja maataloustyökalujen hankinnassa, annettiin korottomia lainoja j.n.e. Samalla kehittyivät kansankieliset itsehallintoelimet, neuvostot, myöskin yhä enemmän taloudellisen rakennustyön kaikkia aloja todella johtaviksi ja ohjaaviksi laitoksiksi. Sanalla sanoen Leningradin alueen suomalainen talonpoika ryhtyi toden teolla kaikin voimin työhön taloudellisen ja sivistyksellisen asemansa kohottamiseksi Neuvostovallan ja sen rakennustyötä johtavan kommunistisen puolueen osottamalla perustalla ja sen johdolla. Etummaisimmat sen riveistä liittyivät kommunistisen puolueen jäseniksikin.

Taloudellisen nousun pohjalla kohosi myös kansallinen sivistys nopeasti. Laajennettiin ja kehitettiin suomenkielisten koulujen ja oppilaitosten verkkoa. Sivistysharrastusten kohoamista kuvaa hyvin osuvasti joka vuosi lisääntyvien sanomalehtien ja aikakauslehtien suuri luku. Samoin suomenkielisen kir-

jallisuuden suuri määrä, tehden viimeksi mainitun painosmäärä jo v:lle 1931 lähes 600 tuhatta kappaletta.

**Pientalonpoikaistalous talonpoikaisrahvaan
taloudellisen vaurastumisen hidastuttajana**

Koko tämän ajan tapahtui suomalaisten talonpoikain työskentely ja taloutensa rakentaminen vielä miltei yksinomaan pientalonpoikaisen yksityistalouden pohjalla. Neuvostovallan monessa muodossa tarjoamasta runsaasta avusta ja tuesta huolimatta tapahtui talonpoikaiston taloudellinen kohoaminen sittenkin sitä tietä verrattain hitaasti. Maatalouden tuottavaisuus jäi yhä enemmän jälkeen teollisuuden tuotantokyvyn nopeasta kasvusta. Pientalonpoikainen yksityistalous asetti hyvin ahtaat rajat tieteen ja maataloustekniikan uusimpien saavutusten käyttämiselle. Ilman näiden käyttämistä kaikessa laajuudessaan ei taas ollut mahdollista kohottaa työtätekevän talonpojan elintasoa sosialistisessa teollisuudessa työskentelevän teollisuustyöläisen tasolle. Sitä paitsi antoi yksityistalous ja siihen yhtyvä yksityinen tavaran vaihto vielä eräitä mahdollisuuksia köyhimpiä talonpoikia riistävän kulakkiryhmän uudelleen elpymiseen.

Ainoastaan kollektiivisen, yhteisen maanviljelyksen yhä laajemmassa mitassa käytäntöön ottaminen teki mahdolliseksi käyttää talonpoikaisessa maanviljelyksessä hyväkseen tieteen ja tekniikan suuremmissa saavutuksia. Vain sen kautta voi talonpoikaistokin päästä osalliseksi kaikista sosialistisen tuotantojärjestelmän tarjoamista eduista.

Vuoden 1929 aikana voimistui kaikkialla Neuvostoliiton alueella talonpoikain kollektiivisiin talouksiin

liittymisliike. Se saavutti hyökyaallon tapaisen voimakkuuden. Se valtasi alueen toisensa jälkeen. Oli siis selvää, että se ei voinut sivuuttaa Leningradin alueen suomalaisia kyliäkään. Jo sitä ennen oli suomalaisten talonpoikain keskuudessa toiminut joitakin kommuuneja ja lukuisa joukko maanmuokkausosuoskuntia. Näiden esimerkki kehoitti jatkamaan sillä tiellä. Mainittuna vuonna syntyi Inkeriin suuri joukko uusia kommuuneja. Enemmän käytettynä yhteistalouden muotona on toistaiseksi kuitenkin ollut n.s. artteli, maatalousosuuskunta, jossa kulutus tapahtuu vielä suurimmaksi osaksi yksityisperheittäin, mutta tuotanto on yhteistä.

Jo viime vuonna oli Neuvostoliiton n.s. viljaaviljelevien eteläisten alueiden talonpojista enemmän kuin puolet ottaneet yhteisen maanviljelyksen käytäntöön. Kaikkialla viime vuonna saavutetut erinomaiset tulokset kylvöalan laajentamisessa, työn säästämässä, satoisuuden kohoamisessa ja talonpoikain tulojen lisääntymisessä vaikutti sen, että tämän vuoden kevätkylvöihin lähdetessä suurin osa siihen saakka yksityistaloudessa eläneistä talonpojista liittyi myöskin joko ennen perustettuihin kollektiivisiin talouksiin tai perustivat uusia. Jo t.v. kesäkuun 10 p:nä oli kollektiivisiin talouksiin koko Neuvostoliitossa liittynyt yli 13 miljoonaa talonpoikaistaloutta. Leningradin alueella oli viime toukokuulla toiminnassa lähes 2.000 kollektiivista taloutta, joihin kuului n. 40 tuhatta köyhää ja keskivarakasta talonpoikaa eli 5 % koko alueen talonpojista. Mutta tämän vuoden toukokuun 1 p. oli samalla alueella jo 9.101 koll. taloutta, joissa oli kaikkiaan 224.326 talonpoikaa eli 34 % koko alueen talonpojista. Suunnitelmat on siinä suhteessa tälläkin alueella suuresti ylitetty. Suunnitelmien mukaan oli mainitulla alueella ajateltu kuluvana vuonna kollektivisoida vain 25 %.

Talonpoikain suuri innostus on ylittänyt kaikki suunnitelmat. Leningradin alueen kollektivisoimisliikkeen etupäässä kulkee suomalainen talonpoika. Kuivaisten piirissä (alue aivan rajaa vastaan) on se kollektivisoitunut aina 76 % ja yksityisissä kylissä aina 90 % :kin.

**Ei pakon, vaan omakohtaisen innostuksen
ja itsealotteisuuden tulos.**

Samalla kun Inkerin talonpojat vastalauseissaan jyrkästi torjuvat väitteet «pakkokollektivisoimisesta», samalla osottavat he, että kollektivisoimisliikkeen suuret saavutukset ovat niin loistavat vain sen johdosta, että köyhät ja keskivarakkaat suomenkieliset talonpojat ja sen nuoriso ovat itse olleet sitä järjestämässä ja sen etuja tunnetuksi tekemässä. Innostuksella kertovat siitä Krasnogvardeiskin (ent. Hatsinan) suomenkielisen opettajaopiston oppilaat ja opettajat päätöslauselmassaan:

«Olemme osallistuneet mitä päättävämmin sosialistiseen rakennustyöhön, erikoisesti maatalouden kollektivisointiin ja sen pohjalla kulakin luokkana likvidointiin (hävittämiseen). Olemme välittömästi olleet mukana 12 suomenk. kollektiivisen talouden muodostamisessa. Koulumme voimilla on kerätty koll. talouksille tuhkaa yli 4000 kg. Levitetty kylissä lainaa 5-vuotissuunnitelma 4 vuodessa yli 30 tuh. ruplan arvosta. Keränneet varoja (veroja y.m.) yli 20 tuh. ruplaa. Kuluvan oppivuoden aikana levittäneet kirjallisuutta ja lehtiä 2.500 ruplan arvosta. Olemme perustaneet useita kommunistisia nuorisosoluja ja pioneeriosastoja koll. talouksiin. Keränneet varoja lentokoneiden 'Vastauksemme la-

pualaisille' ja 'Krasnogvardeiskilainen' hyväksi yli 1.400 ruplaa.

Suomenkielisen työtätekevän väestön osuus sosialistisessa rakennustyössä on ollut suuri ja tulokset olemme saavuttaneet noudattamalla päättävästi tunnuslausetta kulakin luokkana likvidointi täydellisen kollektivisoinnin pohjalla. Edelleenkin tulemme horjumattomasti kulkemaan kommunistisen puolueemme päälinjan viitoittamaa tietä ja olemme vakuutettuja, että juuri se tie on ainoa oikea tie inkeriläistenkin työtätekevien talonpoikien kuljettavaksi. Lah-tari-Suomen fasistipiispojen ja heidän pappien-sa viitoittama tie on heidän ylijumalansa kapitalismin ja kulakkien tie, joka tietää työtätekeville nälkää ja kurjuutta. Se tietää rosvosotia, kotiemme tuhoa ja orjuutta.»

Innostuksen perustana silminnähtävät saavutukset

Kollektivisoimisen edistyminen ja talonpoikain innostus perustuu suurimmaksi osaksi jo lyhyessä ajassa saavutettuihin edullisiin tuloksiin. Yhteistyöskentely ja sen ohella suunnitelmallisesti hevosta konevoima on jo heti ensi askeleella osoittautunut yksityistaloutta huomattavasti edullisemmaksi. Vaikka onkin selvää, että aluksi eivät tulokset tottumattomuuden, koneiden riittämättömyyden ja monellaisten muiden vaikeuksien tähden voi vielä olla läheskään sitä, mitä ne tulevat myöhemmin olemaan.

Kuivaisten piiriin kuuluvassa Hittolan kylässä, jossa kollektiivisiin talouksiin kuuluu 90 % talonpojista, oleva kollektiivinen talous «Voima» kertoo selostuksessaan esim., että kun yksityistaloudessa viljellään hevosta kohden tavallisesti vain 1,1 ha, niin

heillä se on kohonnut 4 ha hevosta kohden. Jokaista työkykyistä talouden jäsentä kohden viljelty ala on «Voimassa» kolme kertaa suurempi kuin yksityisissä talouksissa. Lehmien lypsykyky vuodessa on 200 litraa suurempi. Sen mukaan on luonnollisesti myöskin jokaiseen yhteistalouteen liittyneen talonpojan tulot kohonneet. Aivan Leningradin kaupungin äärellä sijaitsevan Savotankylän kollektivistit ilmoittavat:

«Silloin kuin Suomen pientalonpojat vaikeoivat suurtilallisten sorron alla ja yhä enemmän köyhtyvät ja rappeutuvat yleismaailmallisen pulan kourissa, meidän — Savotan kylän — koll. taloutemme laajentaa toisena bolshevistisena keväänä kylvöalaansa 30 %, kohottaa karpansa lukumäärää 50 % sekä laajentaa taimilavojaan 100 raaminalasta v. 1930 — 1.000 raaminalaan v. 1931. Meidänkin saavutuksemme erittäin selvästi osottavat sosialistisen talousjärjestelmän etevämmyyttä.»

Maatalouden tuottavaisuuden suuresta kohoamisesta kollektiivisen maanviljelyksen kautta puhuu myös Valkeasaaren kyläpiirin 10 kollektiivisen talouden tiedoitus:

«Olemme solminneet seuraavat kontraktioissopimukset: perunaa 61 ha alalta, vihanneksia 24 ha, maitoa 370 tonnia, sianlihaa 240 sentneriä, kun ennemmin yksityistaloutemme olivat melkein yksinomaan kuluttavia, eikä tuottavia ja ylijäämää niillä ei ollut.

«Kevätkylvöihin me olimme jo aikanaan valmistautuneet, suunnitelmat ja arviot oli laadittu huhtikuun 25 p:ksi, käsitelty ja vahvistettu yleisissä kokouksissa. Samaksi päiväksi oli siemenvilja jo lajiteltu ja maatalouskalusto korjattu. Mainittuna (toukok. 20) päivänä olivat koll. taloutemme kylväneet kauraa 62 ha, tarhakas-

veja 12 ha, painorehukasveja 5 ha, perunaa 9 ha ja vikkerikauraa 15 ha. Taimilavoja on kasvassa taimia 540 raamiparip laajuudelta. Me vakuutamme puolueelle ja hallitukselle, että kevätkylvö- ja sadonkorjuutehtävät tulemme täysin suorittamaan. — — — Maanpuolustuksen tukemiseksi laajennamme me perunanviljelyksiämme 5 ha yli suunnitelmien.»

Kaukolan kylän kommuuna «Kyntäjän» saavutuksista kertoo muuan sitä tarkastamassa ollut ryhmä, että järjestyessään oli sillä suurta sarvikarjaa 8 päätä, mutta nyt jo 150 päätä. Yksityisinä ollessaan teki kommuunaan liittyneiden talouksien kylvöala 34 ha, mutta tänä vuonna ovat ne kylväneet jo 170 ha. «Kyntäjän» elämästä kertoo sama tarkastusryhmä: Suurin osa kommuunan jäsenistä ruokailee yhteisessä ruokalassa. Työkyvyttömät pidetään yllä kommuunan laskuun, jota varten on erotettu 5.218 ruplan rahasto. Kaikki kouluikäiset lapset käyvät suomenkielistä koulua. Alle kouluijän olevia lapsia varten on olemassa lastentarha. Kaikkein pienimmät lapset, luvultaan 60, ovat huolellisten lastenhoitajain hoidettavina lastenseimessä. Kommuunaan on sijoitettuna piirin kiertävä kirjasto. Kommuunan jäsenille on tilattu 70 kpl. Vapaus-lehteä, 60 kpl. muita suomenkielisiä lehtiä ja 20 aikakauslehteä. Kommuunan kustannuksella pidetään yllä yleinen lukutupa, joka palvelee koko seudun väestöä. On järjestetty oma sairashoito j.n.e.

Milloin yksityistaloudessa elävä köyhä ja keski-varakas talonpoika olisi voinut kohottaa elämänsä tälle tasolle?

Voi siis aivan hyvin käsittää, miksi kollektiivisiin talouksiin liittyminen on juuri tänä keväänä saanut sellaisen myrskyisen vauhdin. Viime vuoden kokemukset ja suotuisat tulokset ovat olleet par-

haana suosituksena ja murtaneet epäilijöidenkin epäuskon.

Jo aikaisemmin mainittuun kollektiivinen talous «Voimaan» kuului viime vuoden alussa 43 taloutta, viime vuoden kevätkylvöjen aikana 65, mutta tämän vuoden kevätkylvöjen aikana jo 150 taloutta eli 90 % kylänmaatyöläisistä, köyhistä ja keskivarakkaista talonpojista. Kommuuna «Kyntäjään» kuului viime vuonna 70 taloutta, mutta nyt jo 103 taloutta. Ei yksikään talonpoikaistalous ole käyttänyt hyväkseen kommuunasta eroamisoikeuttaan. Kommuunan esimerkin vaikutuksesta on päinvastoin naapurikyliin puolen vuoden aikana järjestynyt kolme uutta maatalousartelia. Kun Leningradin alueella viime vuonna kaikkein parhaissa piireissä oli kollektivisoitunut 20 % talonpoikaistalouksista, niin on samalla alueella nyt 20 piiriä, joissa kollektiiviset taloudet käsittävät yli 50 % talonpoikaistalouksista.

Ketä sitten karkoitetaan?

Todellakin, miten on sitten niiden karkoitustem kanssa, joista Suomessa on pidetty niin suurta melua. Onko niitä ollut ja ketä sitten on karkoitettu?

Kylistä ja paikkakunnalta karkoituksiakin on ollut. Mutta ketään ei ole karkoitettu sentähden, että ei ole liittynyt kollektiiviseen talouteen. Karkoitetuksi on tullut osa noista usein mainituista kulakkeista, kylän rikkaista pösöistä. Tavallisesti sellaisissa kylissä, joissa enemmistö talonpoikia on jo liittynyt kollektiivisiin talouksiin.

Kulakkeja ei voida ottaa kollektiivisen talouden jäseniksi. Kokemus on osottanut, että sielläkin koettavat ne harjoittaa kaikenlaista taloudellista painostusta ja sortoa köyhempiin jäseniin. Kaikella muullakin tavalla koettavat ne tehdä mahdottomaksi yhteistalouden koossa pysymisen ja menestymisen. Lä-

hellä asuvina on heidät usein saatu kiinni kollektiivisia talouksia vastaan tekemistään murhapoltoista, murhista, viljan tuhoamisesta y.m. rikollisesta ja vastavallankumouksellisesta toiminnasta. Ne eivät voi unohtaa ja antaa anteeksi sitä, että köyhemmän talonpoikaisten kollektivisoituminen riistää siltä kaiken mahdollisuuden rikastua toisen työtä riistämällä. Tämän tähden ovat köyhät ja keskivarakkaat talonpojat yhteisissä kyläkokouksissaan aivan yleisesti päättäneet käyttää hyväkseen neuvostolakien suomaa oikeutta tällaisten aineiden pois karkoittamisesta — täydellisesti kollektivisoidulta alueelta.

Karkoittaminen ei tapahdu suinkaan mielivaltaisesti eikä summamutikassa, vaan tarkkaa harkintaa käyttäen. Kyläkokousten päätökset lähetetään piirien neuvostoelimille, jossa ne huolellisesti tarkastetaan ja tutkitaan, missä määrässä poistettavaksi vaadittu kulakki todellakin on yhteiskunnalle vaarallinen. Vasta sen jälkeen toimitetaan karkoitus, joka toimitetaan mahdollisimman äänettömästi ja täysin inhimillisiä metoodeja käyttäen.

Määrätyksi ajaksi tilataan rautatiehallinnolta vaunut karkoitettavaksi määrättyjen pois kuljettamista varten. Heidä ei suinkaan vangita. Kyläkokousten valtuuttamat henkilöt piirin toimeenpanevan komitean edustajan valvonnan alaisina kokoovat heidät rautatieasemalle. Vasta sen jälkeen joutuvat he Valtion Yleisen Poliittisen Hallinnon (GPU:n) miesten valvonnan alaisiksi. Osa omaisuudesta, kuten talousrakennukset, tuotantovälineet, karja ja suurikokoiset huonekalut, takavarikoidaan kollektiivisten talouksien käytettäväksi. Muun omaisuutensa, n. 5—600 kiloa kutakin perhettä kohden, saavat he ottaa mukaansa.

Uudelle paikkakunnalle saavuttuaan saavat karkoitettut valtion puolesta asunnon ja valtio tarjoa heille myös työpaikan. Tavallisesti kuljetetaankin hei-

dät jollekin syrjässä olevalle seudulle, missä on rakenteilla teollisuuslaitoksia tai metsätöitä. Palkkaa saavat he aivan saman verran kuin muutkin työläiset. Äänioikeutta ei heillä vain ole, eikä oikeutta siirtyä omin päin toiselle paikkakunnalle. Lasten ja alaikäisten oikeuksia ei millään tavalla rajoiteta. Kaikin puolin on kohtelu niin kohtuullista, ettei mikään luokka ole vielä vihollistaan kohdellut niin inhimillisesti. Karkoitus ei ole tarkoitettu suinkaan miksikään kostotoimenpiteeksi. Se on taloudellinen välttämättömyys ja työtätekevän kansan suurten joukkojen tahdon ja yhteisedun sanelema.

Kulakkien karkoitus ja Suomen talonpoikain mailtaan karkoittaminen.

Jo edellisestä näkyy, että rikoksellista toimintaa harjoittaneiden kulakkien karkoittaminen täysin kollektivisoiduilta alueilta on aivan toisenluontoista kuin se talonpoikain tiloiltaan karkoittaminen, joka meillä täällä Suomessa on niin yleistä nykyään. Kertovat han päivälehdet, että maassa toimitettiin v. 1930 köyhien talonpoikain tiloilla seuraava määrä ulosmittauksia: Irtaimiston ulosmittauksia (ryöstöjä) toimitettiin 41.941, talojen ulosmittauksia 2.740, ryöstöhuutokaupalla myytiin 1.057 taloa. Vireille pantiin talojen ulosmittauksia 1.249. Toisin sanoen viime vuonna joutui n. 3.000 talonpoikaisperhettä Suomessa mieron tielle ja 1.249:lle ilmoitettiin jo sen tapahtuvan lähiaikoina. Noin 42 tuhannessa kodissa vieraili kapitalistivallan ryöstövoudit vain sentähden, että pankkiirien ja kapitalistien tulot pysyisivät vähentymättöminä. Tämän vuoden viiden ensimmäisen kuukauden aikana on edelleen kuulutettu 1.720 maatilojen konkurssi- ja pakkohuutokauppaa. Asiantuntijat vakuuttavat vauhdin tämän luvun kasvamisessa yhä vain kiihtyvän.

Nämä ulosmittaukset ja talonpoikain tilojen ryöstämiset on toimitettu suurimmaksi osaksi Svinhufvudin hallituksen aikana, jonka piti pelastaa maa pulasta ja jonka pystyttämistä myös suuret hädänalaisen talonpoikaiston joukot kannattivat, luullen siitä saavansa pelastuksen. Ryöstöt yhä jatkuvat Maa-laisliiton yhdessä Svinhufvudin kannattajain ja muiden porvarispuolueiden kanssa kokoonpaneman Sunilan hallituksen aikana. Pula aiotaan siis poistaa-kin vain työläisten yltyvän riistämisen ja talonpoikain omaisuuden ryöstämisen kautta.

Tunnetun Piikkiön tapauksen johdosta antamassa julistuksessa Sunilan hallitus nimenomaan selitti, että pankkien ja muiden koronkiskurien sekä valtion verojen putipuhtaaksi riistämien talonpoikain mailtaan häätäminen kuuluu hyvin oleellisena osana kapitalistisen järjestelmän perusteihin. Hallitus nimittäin sanoo siinä, että «ulosottoviranomaisten toimintaan sekaantuminen (s.o. jonkun velkaantuneen talonpojan viimeisenkin elämisen mahdollisuuden riistämisen estäminen) on ...törkeä, yhteiskunnan perusteihin kohdistuva rikos...».

Suomessa mailtaan ja mannuiltaan karkoitettut talonpojat ovat olleet enimmäkseen köyhiä tai keskivarakkaita (varakkaiden talojen asiat pankit sentään aina jollakin tavalla järjestävät), omasta työstään eläviä talonpoikia, jotka eivät ole halunneet mitään muuta kuin saada rauhassa raataa tiloillaan. Mutta Inkerissä ja muualla Neuvostoliitossa karkoituksen alaiseksi joutuneet ovat toisten köyhempään pettämisellä ja riistämisellä rikastuneita, jotka eivät kaihda minkäänlaista rikosta estääkseen köyhemmän talonpojan menestymisen taloudellisen asemansa kohottamisyryyksissä. Suomessa ajetaan mailtaan häädetyt perheineen maantielle oman onnen-

sa nojaan, mutta Neuvostoliitossa osotetaan näille tuholaisaineksillekin tavallisen työmiehen palkan tuottava työ ja asunto. Ja heti, kun ollaan varmoja siitä, että he ovat luopuneet vastavallankumouksellisesta toiminnastaan, saavat he täydet kansalaisoikeudet. Kuluvan vuoden heinäkuun alussa annetussa asetuksessa määrätään asiasta seuraavalla tavalla:

«Kulakeille, jotka ovat Neuvostotasavaltojen liiton perustuslakien ja yleisten ohjeiden nojalla menettäneet vaalioikeutensa neuvostovaaleissa ja kylän yleisessä kokouksessa tehdyn päätöksen ja paikallisten hallintoelinten päätöksen nojalla karkoitettu neuvostovastaisen ja kollektiivisoimisvastaisen toimintansa (murhapolttojen, ryöstöjen y.m.) tähden ennen asumistaan kylistä, palautetaan viiden vuoden päästä karkottamisesta laskien kaikki kansalaisoikeudet ja saavat äänioikeuden seuraavilla ehdoilla:

a) jos he tämän ajan kuluessa osottavat teossa luopuneensa taistelemasta kollektiivisiin talouksiin järjestynyttä talonpoikaistoa ja maatalouden kohottamista tarkoittavia neuvostovallan toimenpiteitä vastaan,

b) jos he osottautuvat teossa rehellisiksi ja tunnollisiksi työntekijöiksi.

Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean puheenjohtaja: M. Kalinin.

Sihteeri: A. Jenukidse.

Moskova, Kreml, heinäk. 3 p. 1931.

Minkätähden Suomen porvaristo meluaa kulakkien puolesta

Leninginradin suomenkielisen talonpoikaiston keskuudessa karkoitettujen kulakkien luku on kaikkiaan vain joku sata. Kulakkeja laskettiin inkeri-

läisen talonpoikaiston keskuudessa olleen noin 4—5%. Näitä ei läheskään ole kaikkia karkoitettu. Osa vähemmän vaarallisia aineksia on saanut jäädä johonkin lähistölle asumaan. Tämän koko suomenkieliseenkin väestöön nähden pienen murto-osan, sosialistisen rakennustyön ja vähävaraisemman talonpoikaissäestön taloudellisen ja henkisen aseman kohottamisen tielle poikittain asettuneen ryhmän puolesta on suomalainen porvaristo ja sen apurit, fascistit ja sosialifascistit koettaneet yllyttää suomalaisia työläisiä, talonpoikia ja pienipalkkaisia toimitsijoita ja virkamiehiä sosialistista Neuvostoliittoa vastaan.

Mutta Inkerin kulakkien asia ei sittenkään ole pohjimmainen syy, jonka tähden heidät koetetaan saada nousemaan Neuvostoliittoa vastaan. Todellisuudessa on kourallinen inkeriläisiä kulakeita vain välikappale, jonka kautta Suomen talonpoikaiston ja muun työstään elävän väestön mielialoja koetetaan muokata suosiolliseksi jo monia vuosia työläisten ja talonpoikain neuvostomaata vastaan valmistellulle hyökkäykselle, interventiolle. Kuten tunnettua, kävi viime vuonna Moskovassa venäläisten insinöörien «Teollisuuspuolueen» ja menshevikkien salaisen järjestön johtajia vastaan nostetuissa oikeusjutuissa selville, että kansainvälisten imperialistien (Ranskan, Englannin, Puolan y.m.) puolelta annettiin hyvin suuri merkitys Suomen osallistumiselle tehtävään hyökkäykseen. Suomen piti olla siinä alotteentekijänä. Tällaisen alotteen mahdollisuuksia pyrkii Suomen suurporvaristo varaamaan ja järjestämään m.m. tässä kysymyksessä olevan jutun kautta.

Miksi Suomen ja muiden kapitalististen maiden porvaristo sitten tahtoo kukistaa Neuvostoliiton?

Pohjimmaisena syynä siihen on se, että Loka-kuun suuri vallankumous v. 1917 ja Neuvostoliiton sen jälkeinen kehitys on antanut loistavan esimer-

kin siitä, miten työväestö ja työtätekevä talonpoikaista voivat saavuttaa ihmisarvoa vastaavat olot vain vapautumalla kapitalistisista teollisuudenharjoittajista, pankkiireista ja muista riistäjistä sekä ottamalla tuotannon johdon ja olojensa järjestelyn omiin käsiinsä. Ratkaiseva osuus tämän todistamisessa on ollut Neuvostoliiton suuremmissa saavutuksilla 5-vuotissuunnitelman toteuttamisessa ja pientalonpoikaisen maatalouden kollektivisoimisessa.

Viimeisten vuosien aikana tapahtunut sosialistisen teollisuuden myrskyinen nousu ja maatalouden kollektivisoinnin jättiläismäiset saavutukset ovat loistavasti osottaneet yhteistuotantoon perustuvan tuotannon ehdottoman etevämyyden niin teollisuudessa kuin maataloudessakin kapitalistiseen tuotantoon verrattuna. Tämän toteaminen merkitsi samaa kuin kuolemantuomion julistaminen koko kapitalistiselle järjestelmälle, se on tehtailijoiden, suurtilallisten, pankkien, pankkiirien ja kaikenlaisten koronkiskurien työläisten ja talonpoikain työstä rikastumisen järjestelmälle. Työtätekevien mielenkiinto sosialistista maata kohtaan kasvoi vielä suuresti sen kautta, kun nähtiin, miten sen teollisuuden tuotanto kohosi hypäyksittäin samaan aikaan kuin kapitalistisissa maissa seisomaan pantujen tehtaiden luku lisääntyi joka päivä ja miten sen maataloudessa kylvöala laajenee 10 %:lla vuodessa ja talonpoikaiston taloudellinen asema paranee samaan aikaan kuin kapitalististen maiden pankkiherrat ja hallitukset pakottavat omilla maissaan talonpojat supistamaan kylvöalaansa. Vertailu kapitalistisen ja sosialistisen tuotantojärjestelmän välillä käy edelliselle yhä epäedullisemmäksi sikäli kuin pula Suomessa kiristyy ja syvenee ja sosialistinen rakennustyö Neuvostoliitossa niittää yhä uusia saavutuksia. Yhä laajemmissa työläisten ja työtätekevän talonpoikain joukoissa muuttuu tämä mielenkiinto ja myötätunto päättäväksi taistelutahdoksi

kapitalistisia riistäjiä vastaan, sosialismin ja sosialistisen Neuvostoliiton puolesta.

Venäjän työläisten ja talonpoikain loistava esimerkki tulee ennen pitkää nostattamaan muidenkin maiden, niin myöskin Suomen työläiset ja työtätekevät talonpojat sellaista järjestelmää vastaan, joka pankkien ja koronkiskurien vaatimuksesta järjestettyjen pakkohuutokauppojen kautta tai muita teitä häättää ahkerimmat työntekijänsä raivaamiltaan ja viljelemiltään tiloilta maantielle nälkään ja työttömyyteen. Jo kaukaisesta Intiastakin tulee viestejä siitä, miten suurten alueiden talonpoikaisto on siellä kieltäytynyt maksamasta mitään veroja suurtalallisille ja riistäjain valtiolle.

Tästä kansainvälisen porvariston hätä. Siitä Suomenkin suurporvariston ja sen käytyreiden melu ja ylllytystyö. Neuvostoliittoa kohtaan työtätekevien luokkien tunteman myötätunnon kasvaminen olisi saatava pysähtymään. Vielä enemmänkin. Tällainen kapitalistisille rosvoille vaarallinen ja yhä vaarallisemmaksi käyvä esimerkki on yritettävä raivata mahdollisimman pian pois. Kun sitä ei kyetä muulla tavoin toteuttamaan, niin koetetaan se tehdä sodan kautta. Sodan ovat kapitalistiset riistäjät taas aina käyneet työläisten, talonpoikain ja muun pieneläjäväestön selkänahan kustannuksella ja niin ne yrittävät nytkin sen tehdä. Juuri sentähden koettavat ne saada teidätkin provokatoorisilla valheilla ja vääristelyillä asettumaan Neuvostoliittoa vastaan alettavan sodan puolelle. Se on ollut Inkerin kulakkien puolesta käydyn agitationin pohjimmainen syy.

Toinenkin edellisen kanssa välittömässä yhteydessä oleva syy on Suomen tehtailijoilla, pankkien johtajilla ja suurtalallisilla ollut kohottaa Neuvostoliittoa vastaan kohotettu ylllytystyö juuri nyt huipuunsa.

Se on nähnyt, miten kapitalismin pulasta erittäin raskaasti kärsivän Suomen talonpoikaisten tyytyväisyys hallitsevia luokkia ja puolueita kohtaan kasvaa päivä päivältä. Suurteollisuuden harjoittajien ja pankkiirien johtama Lapuan liikekään, ei kykene enää aina johtamaan heitä harhaan, kääntämään talonpoikaisten huomiota pois omasta tukalasta asemastaan. Sen vaatimukset kasvavat ja sen viha kääntyy yhä enemmän hädän todellisia aiheuttajia: pankkiireja, suurtilallisia, kapitalisteja ja kaikenlaisia nylkijöitä vastaan. Sen tähden koettaa Suomen porvaristo Inkerin kulakkien puolesta kohottamansa huudon saada niin voimakkaaksi, että se tukahduttaisi oman talonpoikaiston hätähuudot ja kääntäisi niiden huomion ainakin hetkeksi pois omasta vaikeasta tilanteestaan.

Näistä Suomen kapitalistien todellisista vaikutteisista sanovat Kirjasalon talonpojat päätöslauselmassaan seuraavaa:

«Me ymmärrämme vallan hyvin, kuinka koko kapitalistista maailmaa, jäytävä kriisi toisaalta ja voitollisen sosialistisen rakennustyön saavutukset SSSR:ssä toisaalta, ovat saaneet Suomenkin kapitalistit vuodattamaan kyneleitä 'sorretun Inkerin vapauttamisen' puolesta. Meillä on tästä 'vapauttamisesta' liiankin selviä kokemuksia. Edessämme olevat veljeshaudat vuodelta 1919 puhuvat siitä liiankin raskasta kieltä. Me osaamme siis antaa oikean arvon kaikenkarvaisten imperialistikätyrien ulvonnalle. — —

Vakuutamme yksimielisesti, että emme tule hetkeksikään sallimaan kenenkään häiritsevän sosialistisen rakennustyömme kulkua. Suomen lah-tarien sotaprovokationiin me vastaamme täytämällä 100 % kevätkylvöt ja 100 % kollektivisoinnilla. — — Jos joskus rajojamme uhkaa valkoroisvojen hyökkäys, niin ensimmäi-

sinä tulemme antamaan vihollisellemme muser-
tavan iskun.»

**Suomen työläisten, talonpoikain ja pieni-
palkkaisten virkailijain velvollisuus
on estää interventio**

Neuvostoliiton hallitus, sen työväestö ja talon-
poikaisto on moneen kertaan teossaosottanut, että he
eivät pyydä mitään muuta kuin saada rauhassa jat-
kaa sosialistisen tuotantonsa edelleen kehittämistä ja
sen kautta kohottaa maansa ja väestönsä taloudel-
lista ja kulttuurillista asemaa. Sitä samaa vakuutta-
vat Leningradin alueen suomenkieliset talonpojat so-
taprovokatiota vastaan esittämissään vastalauseissa.
Mutta toiselta puolen vakuuttavat he, että he eivät
tule sallimaan, että Suomen tai jonkun muun maan
voiton- ja riistönhimoiset kapitalistit yrittävät tuhota
jo saavutetut tulokset tulella ja miekalla, vaikkapa
sen yhtenä tekosyynä esiintyisikin jonkun rikollisen,
kulakkiryhmän puolustaminen.

Mutta mitä sanovat tästä Suomen työläiset, ta-
lonpojat ja yleisten tai yksityisten laitosten pieni-
palkkaiset virkailijat, jotka loppujen lopuksi sittenkin
saavat maksaa tämän ryöstösodan kustannukset niin
rahassa kuin ihmisuuhreissakin? He saavat maksaa
korkeat verot sodan kustantamiseksi ja antaa mie-
hensä ja poikansa tykkien ja konekivääriä ruuaksi,
naisensa ja lapsensa sotatarveteollisuuden riistettä-
väksi. Voiko tämä väki sallia hyökkäyksen tapahtu-
van? Lähteekö se saaliinhimoisten tehtailijain, suur-
tilallisten ja pankinjohtajien ja heidän agenttiensa
yllytyksestä tuhoamaan paremman tulevaisuuden
puolesta ahertelevan Neuvostoliiton työläisen ja talon-
pojan koteja ja hävittämään heidän luomiaan ta-
loudellisia arvoja? Jos tämä aiotaan tehdä, niin on
otettava myös huomioon, että silloin joudutaan juuri
ensimmäiseksi polttamaan ja tuhoamaan sen saman

Inkerin talonpoikaisten talot ja laihot, jonka «puolesta» Suomen porvaristo nyt tekopyhästi kirkuu ja jonka kodit Suomesta menneet rasvojoukot ovat jo kerran ennen valkoisten venäläisten emigranttien agentin Elfvengrenin johdolla tuhonneet ja polttaneet.

Mutta ei, Suomen työväestö, talonpoikaisto ja pienipalkkainen virkamiehistö ei voi tätä tehdä. He eivät voi sallia sen tapahtuvan.

Intervention estämiseksi ei kuitenkaan riitä, että ollaan itse vakuutetut sen rikollisuudesta. On myöskin taisteltava kaikkea sen valmistelua tarkoittavaa toimintaa vastaan ja mobilisoitava sodan ja intervention vastaisen mielipiteen taakse kaikki sodasta kärsimään joutuvat väestökerrokset. Siinä tarkoituksessa on kunkin kohdaltansa pantava erityistä huolta osottaakseen ja paljastaakseen naapureilleen ja lähimmäisilleen Neuvostoliittoa vastaan suunnatun yllytyksen todellisen tarkoituksen ja kierouden.

Tyypillisin kieroudessa ja kavaluudessa on sosialidemokraattisten johtajien, sosialifascistien käyttämä tapa kiihoituksessaan Neuvostoliittoon tehtävän hyökkäyksen puolesta. Ne ovat joskus olevinaan Neuvostoliiton asioihin sekaantumista ja interventiota vastaan, mutta samalla ne häikäilemättömästi ja tietoisesti valehtelevat työläisille ja talonpojille, että siellä muka kollektivisoidaan talonpoikia pakolla ja että neuvostovalta muka kohtelee vastustajiaan «raa'asti» j.n.e. Kaikki muutkin valkoemigranttien keksimät valheet syöttävät ne lukijoilleen ja kuulijoilleen ilman oikaisuja tai arvosteluja. Sen lisäksi silloin tällöin julkaistaan vielä hyvin verinen sota-artikkeli. Tämä on kaikkein kieroin ja vaarallinen yllytyksen muoto. Tällä tavalla koetetaan Neuvostoliitolle myötätuntoistenkin piirien ja ihmisten mielipide ilman asianomaisten itse sitä huomaamatta muokata sille vihamieliseksi. Sellaista kavaluutta vastaan on ryhdyttävä erityisiin toimenpiteisiin.

Suomen työläisten ja muun vähävaraisen ja työtä-tekevän väestön keskuudessa on vielä henkilöitä, jotka lohduttelevat itseään m.m. sillä, että maailman; imperialisteilla on nyt yllin kyllin muuta tekemistä omien maidensa oloissa, niin että ne eivät nyt muka uskalla hyökätä Neuvostoliiton kimppuun. Tämä on vaarallinen harhaluulo, joka saattaa tulla siihen uskoviille kalliiksi. Näin uskottaessa ei ole tehty itselleen; selväksi, miten leppymätöntä vihaa koko kapitalistinen maailma kantaa neuvostojen maata vastaan ja miksi kansainvälinen imperialismi, niiden mukana, myös Suomen riistäjäluokat, ovat siitä huolimatta pakotettuja tähän mennessä siirtämään hyökkäyksensä Neuvostoliittoon aina toistaiseksi: Se on juuri: kaikkien maiden työläisten ja talonpoikain mahdollisimman voimakkaan taistelun ja vallankumouksellisen liikehtimisen tähden omia hallituksiaan ja omia riistäjäluokkia vastaan ja Neuvostoliiton puolesta..

Suomen ja muiden kapitalististen maiden hallitukset ja niitä lähellä olevat piirit voivat kyllä joskus, tilapäisesti puhua «rauhallisten naapuruussuhteiden» puolestakin ja näytellä jonkun hetken «ystävällisen, naapurin» naamaa, jos sisä- ja ulkopoliittiset suhteet ovat niille kovin epäedulliset. Mutta se ei vielä lähestulkoonkaan merkitse sitä, että hyökkäyssodan vaara olisi ohi tai että sen valmistelut olisi edeskeskeytetty. Varmaa on, että sillä hetkellä, kun vallassaolevat luulevat Neuvostoliiton olevan kaikkein vähimmin varuillaan ja jolloin ne toivovat voivansa pitää oman maansa työläiset ja talonpojat sodan aikanakin kurissa, kykenevänsä ajamaan ne kuin lampaat tykkien ja konekiväärien maalitauluiksi, silloin ne toteuttavat katalan aikomuksensa. Sillä kapitalistien täytyy yrittää hyökätä. Niiden täytyy yrittää tuhota jättiläisaskelin kohoava sosialistinen yhteiskunta, jonka esimerkki on käynyt niille niin vaaralliseksi. Hyökkäys neuvostojen maata vastaan

on yksi tärkein keino kapitalististen riistäjäin yrittäessä vielä jatkaa valtakauttaan. Ainoastaan työläisten ja talonpoikain vallankumouksellinen liikehtiminen, niin kapitalismin emämaissa kuin siirtomaissakin, on estänyt ne tähän mennessä aikomuksiaan toteuttamasta. Mutta joka päivä käy kapitalismin pula syvemmäksi ja tehtailijain ja kartanoherrain asema kestävämmäksi. Sitä mukaa suurenee myös hyökkäyksen vaara Neuvostoliittoon. Sitä varmemmin se myöskin aletaan, jos Suomen työväki, talonpoikaista ja muu pienituloinen väestö ei ryhdy toden teolla taistelemaan sitä vastaan. Olojen pakosta on Suomen työtätekevä kansan osa jo vedetty sodan pyörteeseen, sen on nyt vain itse ratkaistava, taisteleeko se herravallasta vapautuneiden Inkerin ja koko Neuvostoliiton työläisten ja talonpoikain puolesta tai heitä vastaan. Omienkin etujensa tähden on Suomen työtätekevien velvollisuus taistella heidän puolestaan. Heidän voittonsa ja hyvinvointinsa merkitsee loppujen lopuksi myöskin meidän työläistemme ja työtätekevien talonpoikaimme ja muun pieneläjäväestön voittoa ja hyvinvointia.

Ja jos Suomen ja muiden maiden riistäjäluokat kaikesta huolimatta uskaltavat sittenkin alottaa sodan työmiesten ja talonpoikain Neuvostoliittoa vastaan, niin silloinkaan emme saa jäädä toimeettomiksi. Silloin on meidän lähdeävä ase kädessä puolustamaan Inkerin ja koko Neuvostoliiton ja koko maailman työmiesten ja työtätekevään talonpoikain vapautta saada rauhassa rakentaa sosialismia, kehittää sosialistista teollisuutta ja sosialistista, kollektiivista maataloutta. Meidän velvollisuutemme on silloin nostaa vallassaolevien käteemme antamat aseet itse noita riistäjäluokkia: kartanonherroja, tehtailijoita, sahapatruunoita, pankkiherroja ja heidän hallitustaan vastaan, velkaantuneiden talonpoikain tiloiltaan häätämisen estämisen, kapitalistisen pulan syiden poista-

misen ja sodan vaaran hävittämisen puolesta. Jos Suomen työtätekevä kansa ei tätä tee, niin joutuu se kanssasylliseksi kapitalistien rajantakaisten veljiemme kodeissa ja konnuilla aikaansaamaan tuhoon ja hävitystyöhön.

Taistelllessamme sotaa ja sodan vaaraa vastaan, on meidän siis valmistauduttava mahdollisimman pian kukistamaan riistäjäin valta ja pystyttämään rahavallan diktatuurin tilalle työläisten ja talonpoikain valta, jossa vallitsee työtätekevien laaja demokratia. Ve vasta vapauttaa Suomenkin työtätekevän talonpojan velkaorjuudesta, takaa hänelle mahdollisuuden, lisämään saantiin suurtilallisten maista ilman korvausta ja ennen kaikkea antaa mahdollisuuden kohoittaa elintasoaan kaikkia nykyaikaisen tieteen ja tekniikan tarjoamia apuneuvoja käyttäen. Se vapauttaa kaikki riistetyt ja sorretut kapitalismin raskaasta ikeestä.

Taisteluun tämän puolesta kehoittavat myös Suomen kapitalismin sorrosta kärsiviä väestökerroksia tähän liittämämme kaksi Inkerin talonpoikain vastalauseetta. Sillä samalla kehoituksella päättää Kaukolan kylän kommuuna «Kyntäjä» sotaprovokaattoreita vastaan hyväksymänsä vastalauseen seuraavin sanoin:

«Me haastamme Suomen työläiset ja työtätekevät talonpojat taistelemaan Suomen Kommunistisen Puolueen johdolla Suomen fasisteja ja inkeriläisiä lahtariemigrantteja vastaan. Valmistautukaa viimeiseen otteluun kapitalisteja vastaan. Vasta silloin pääsette rauhaan, kun kukistatte heidät. Teidän voittonne kapitalisteista ovat samalla meidän voittoja, meidän voittomme sosialismin rakentamisessa ovat myöskin teidän voittoja. Puolustakaa Neuvostoliittoa! Me olemme valmiit puolustamaan teitä.»

«Eläköön tuleva Neuvosto-Suomi!»

**Kommuuna «Työn» ja lähiympäristön kol-
talouksien julkilausuma.**

Me kommuuna «Työn» ja Rumpalin, Kässylän, Pukeron ja Huvan kollektiivitalouksien jäsenet ja paikalliset yksityistalonpojat kokoontuneina juhlimaan paikkakuntamme täyskollektivisoinnin uranuurtajan, kommuuna «Työn» IV vuosijuhlaa, lausumme ehdotoman vastalauseemme sitä sotaprovokatiota vastaan, jota Suomen fasistien taholta jatkuvasti harjoitetaan ja joka tänään on saanut erikoisen röyhkeän luonteen n.s. «rintamamiesten päivien» yhteydessä.

Me Rääpyän kollektivistit, batrakit (maatyöläiset), köyhät ja keskivarakkaat yksityistalonpojat olemme jo aikaisemmin lausuneet jyrkän vastalauseemme sen valheröyhön johdosta, jota Suomen fasistien ja täältä Suomeen siirtyneiden kulakki-emigranttien taholta on levitetty sosialistisesta isänmaastamme — Neuvostoliitosta, mutta koska tästä huolimatta on vieläkin tätä maamme ja sosialistisen rakennustyömme häpäisyä harjoitettu, niin olemme paikoitetut yhä uudestaan lausumaan päättävän tuomiomme sen johdosta.

Juhliessamme tänään paikkakuntamme kollektivisoinnin etujoukon, kommuuna «Työn» IV vuosijuhlaa, saamme jälleen vakuuttaa koko maailman työtätekevien kasvojen edessä, että olemme täysin vapaaehtoisesti valinneet kollektivisoinnin tien koska kokemuksellisesti olemme tulleet siihen vakaumukseen, että se on ainoa keino, jonka avulla työtätekevä talonpoika voi vaurastuttaa taloudellisen elämänsä ja hyvinvointinsa ja päästä ulos siitä vuosisataisesta kurjuudesta, johon kapitalistinen järjestelmä yksityisomistuksineen, toisen työn riistoineen ja työtätekevän maataviljelevän väestön raskaine verotuksineen ja maanvuokrineen oli meidät heittänyt.

Me työskentelemme kollektiivitalouksissamme täysin vapaina ja itsenäisinä. Tunnuksemme on: ken ei työtä tee, hänen ei syömänkään pidä. Tulomme jaamme jokaisen jäsenen kesken hänen työnsä määrän ja laadun mukaan. Tällä tavalla hävitämme toisen ihmisen hyötymisen toisen työstä, ja käyttämällä hyväksemme mahdollisimman paljon konetyövoimaa ja töiden järkiperaistä järjestelyä olemme kyenneet kohottamaan tulomme moninkertaisesti siitä, mitä ne olivat yksityistaloudessamme.

Samalla me myös torjumme tiukasti parjaukset «uskonnon vainosta», sillä mitään sellaista täällä ei ole. Kyläneuvostomme piirissä toimii niin suomenkielinen kuin venäjänkielinenkin kirkko siitä huolimatta, että niiden taholta mobilisoidaan jatkuvasti taantumuksellisia voimia ja meille vihamielisiä kulakkia-ineksia sosialistista rakennustyötämme vastaan.

Me kylläkin teemme uskonnonvastaista valistus-työtä ja katsomme välttämättömäksi sen edelleen voimistuttamisen, sillä päivä päivältä saamme yhä vakuuttavampia todistuksia uskonnon vahingollisuudesta. Me näemme, että Suomen fasistitkin aina hallituksesta pahaseen pitäjäpappiin saakka keinottelevat sillä meidän turmioksemme.

Niinkään torjumme ehdottoman jyrkästi syytöksen «kansallisesta sorrosta». Kyläneuvostomme piirissä toimii yksi ensiasteen työkoulu ja Suomenkielinen Karjanhoito-Teknikumi. Huvan kyläneuvoston alueella toimii 5 ensiasteen koulua ja yksi koltalonusnuorisokoulu, joissa kaikissa opetus tapahtuu meidän omalla äidinkielellämme. Tämän lisäksi on kommuuna «Työn» ja Karjanhoitoteknikumin yhteydessä järjestetty useita pitempi- ja lyhempiaikaisia kursseja: karjanhoidossa, traktorien ja monimutkaisten maatalouskoneiden käytössä ja hoidossa, ruoanlaitossa, j.n.e.

Asutuspiirissämme on myös suurin suomenkielinen maaseudun valistustalo, lähes 5.000 nidettä käsittävä keskuskirjasto, sekä joukko lukutupien ja punanurkkien yhteydessä olevia kirjastoja.

Neuvostomme ovat meidän itse valitsemiamme paikallisista työtätekevistä ja toimivat ne äidinkielellämme. Samoin osuustoiminnalliset laitoksemme.

Me tiedämme, että parjaajillammekin on riittävän hyvin selvillä nämä suuret voittomme, jotka on tehnyt mahdolliseksi vain se, että me yhdessä venäläisten veljiemme kanssa heitimme harteiltamme kapitalistit ja hovinherrat, julistimme tehtaat, liikennevälineet, maan ja metsät yhteiseksi työtätekevän kansan omaisuudeksi, mutta että he tahallaan salaavat tämän totuuden pettääkseen omien maittensa työläisiä ja köyhiä, työtätekeviä talonpoikia.

Me tiedämme, etteivät Suomen fasistit ja heidän leivissään haukkuvat inkeriläiset kulakki-emigrantit valvo meidän etujamme, vaan omia luokkaetujaan. Ne itkevät meidän suorittamaa maatalouden täyskolektivisointia ja sen pohjalla tapahtuvaa kulakiston luokkana hävittämistä, koska he näkevät siinä oman luokkansa kuolemantuomion. Tämän tähden ne ovat meille raivoissaan ja tämän tähden ne kiristelevät hampaitaan. Me tiedämme, että huutaessaan meidän «vapauttamisestamme», ne tahtovat meidät vapauttaa yhteisesti viljelemästämme maasta ja yhteisesti omistamistamme metsistä. Mutta tätä me emme tule koskaan sallimaan ja sen varmentamiseksi päätämme :

1. Vastaukseksi Suomen fasistien ja kulakki-emigranttien sotaprovokation julistamme suorittavamme jo tämän vuoden aikana paikkakuntamme ja lähiympäristön täyskolektivisoiduksi alueeksi ja tämän pohjalla hävitämme kulakiston luokkana keskuudestamme.

2. Laajennamme kevätkylvöjen pinta-alaa kylvämällä erikoisia uusia maa-aloja nimellä «Vastauksemme kulakki-emigranttien ja fasistien sodan lietsontaan».

3. Kohotamme karjatalouttamme ja kasvatamme yli suunnitelmien jokaisessa koltaloudessa yhden siitoseläimen, josta saadut varat luovutamme uskonnonvastaisen työn rahastoon, nimeltä «Vastauksemme piispa Ingmannille».

4. Liitymme jokainen läsnäoleva Oso-soluun ja perustamme kyläpiirimme alueella yhteisen ampumaradan nimeltä «Vastauksemme fasisteille».

5. Järjestämme kaikkien koltalouksien yhteisvoimilla kesän aikana maanpuolustusjuhlan, josta saadut varat luovutamme lentokone «Kolmas vastauksemme lapualaisille» rahastoon.

6. Perustamme jokaiseen koltalouteen prikaadeja nimeltä «Täyskollectivisoinnin puolesta kulakkeja vastaan».

7. Voimistuttaa Moprin työtä ja kansainvälistä kasvatusta sekä haastaa Suomen vallankumoukselliset työläiset ja talonpojat sekä Amerikan suomenkieliset työläiset ja farmarit taisteluun Neuvostoliiton puolesta. Omasta puolestamme lupaamme toteuttaa 5-vuotissuunnitelman 4 vuodessa ja kaikinpuolin kiihdyttää sosialistista rakennustyötämme.

Lähetämme tulisen taistelutervehdyksemme kaikkien maiden työläisille ja työtätekeville talonpojille sekä erikoisesti Suomen proletariaatille ja rehelliselle työtätekeväälle maaseutuväestölle, jotka joutuvat taistelemaan raskaan fasistiterrorin rautakoron alla maailman vallankumouksen yhdellä tärkeämmällä vartiopaikalla.

Alas fasistit ja niiden katala sotaprovokatio!

Alas inkeriläisten ja karjalaisten talonpoikien laskuun harjoitettava Neuvostoliitonvastainen kamppailu!

Täyskoilektivisoinnin ja kulakiston luokkana hävittämisen puolesta!

Eläköön sosialistinen- rakennustyömme ja sen johtaja NKP(b)!

Eläköön tuleva Neuvosto-Suomi ja sen sankarillinen luoja — Suomen proletariaatti ja työtätekevä maanviljelijä!

Eläköön Suomen Kommunistinen puolue!

Eläköön maailman vallankumous ja sen leniniläinen johtaja Komintern!

(Julkaistu «Vapaudessa» 26/5 —31.)

Hittolan kylän ja lähiympäristön kollektivistien ja yksityistalonpoikien julkilausuma.

Me Hittolan ja lähiympäristön kollektivistit, batarakit, köyhät ja keskivarakkaat talonpojat, kokoon-tuneina käsittelemään sitä valhekamppailua ja Neuvostoliiton parhausta, jota Suomessa olevien kulakkiemigranttien ja heidän fasisti-isäntiensä taholta on viime aikoina erikoisesti voimistettu ja johon jo on liittynyt väkivaltaisia hyökkäyksiäkin edustajistoamme vastaan (Kajava-tapaus y.m.), lausumme yksimielisesti käsityksenämme olevan, että tämä valhekamppailu on jälleen yksi rengas siinä valheiden sarjassa, jolla yritetään muokata yleistä mielipidettä suosiolliseksi SSSR:n tehtävälle rosvohyökkäykselle ja maailman proletariaatin ensimmäisen valtion tuhoamiselle.

Me torjumme koko maailman kasvojen edessä syytökset pakkokollektivisoinnista, työtätekevän talonpoikaiston sorrosta ja omaisuusanastuksista kurjina porvariston vaiheina ja siivottomina parjauksina, joilla tahdotaan häväistä maamme kaikkia rehellisiä työläisiä, kollektivisteja ja yksityisiä työtätekeviä talonpoikia. Me kyllin hyvin tiedämme, ettei Suomen fasistien ja inkeriläisten kulakkiemigranttien sydämellä ole maamme työtätekevien onni ja menestys, vaan riistäjien ryöstöedut, riistäjien, jotka muodosta-

vat **vain** mitättömän vähemmistön työtätekevän väestön rinnalla ja jotka leppymättöminä luokkavihollisina ovat jatkuvasti taistelleet työtätekevien tahtoa ja pyrkimyksiä vastaan.

Me olemme täysin vapaaehtoisesti liittyneet kollektiiviseen talouteen, koska näemme siinä ainoan ulospääsyn kulakkien vuosisataisesta sorrosta ja näänyttävästä köyhyydestä ja epätaloudellisuudesta. Ja **me** olemme omissa talouksissamme todellisia isäntiä ja määrääjiä, joten puheen pakotuksesta ei voi olla muuta kuin katalaa parjausta ja vilpillisessä tarcoituksessa julkilausuttuja.

Kulttuurielämämme on päässyt vasta Neuvostovallan aikana todelliseen kukoistukseen. Jokainen meistä on välittömästi osallistunut omakielisten neuvostoelimien valintaan, jotka ovat jatkuvasti työtätekevien joukkojen kontrollin alaisina. Lapsemme opiskelevat äidinkielisissä kouluissa niin maaseudulla kuin kaupungeissakin. Äidinkielellämme ilmestyy myöskin lukuisa määrä erilaisia lehtiä ja kirjallisuutta. Parjaukset siis kielellisestä ja kansallisesta sorrosta eivät voi olla muuta kuin porvariston ja tsarimin ent. renkien kurjaa valhetta.

Samalla torjumme jyrkästi kaikki huudot siitä, että meillä olisi uskonnonvainoja. Tämä parjaus ei voi olla muuta kuin mitä hävyttömintä Neuvostovallan ja sen rehellen kansalaisten häpäisyä, sillä jokaisella pitäisi olla riittävän hyvin tiedossa, että alueellamme toimii edelleenkin eri kielisiä (myös suomenkielisiä) seurakuntia, jotka nauttivat Neuvostovallan perustuslain suomia oikeuksia uskonnollisten menojensa harjoittamiseksi. Mutta samalla me tiedämme, että kirkon ja papiston taholta harjoitetaan jatkuvasti mitä katalinta provokationia imperialististen valtojen hyväksi yritetään kahlehtia työtätekeviä joukkoja uskonnon pakkopaitaan. Tämän estämiseksi me teemme ja tulemme edelleenkin teke-

mään uskonnonvastaista valistustyötä vapauttaaksemme työtätekevien joukkojen takapajuisimmatkin ainekset uskonnollisista harhoista. Mutta tässä me emme käytä väkivaltaa, vaan tieteen terävää miekkaa.

Me lausumme käsityksemme, että nyt Suomessa käytävän valheparjauksen tarkoituksena ei ole mikään muu, kuin uusia se Suomesta käsin järjestetty, kauhua ja kuolemaa kylvänyt, rosvohyökkäys, jota täkäläiset kulakit avustivat v. 1919. Mutta samoin kuin silloinkin tulemme lyömään verissä päin takaisin jokaisen, joka uskaltaa rikkoa rajojemme koskemattomuutta ja tunkeutua häiritsemään valtavaa sos. rakennustyötämme.

Samalla vakuutamme puhdistavamme rivimme jokaisesta, joka sisästäpäin yrittää horjuttaa tai jäytää sosialistista rakennustyötämme, olipa hän sitten kuka tahansa.

Me emme salli, että tuholaiset tulisivat ja polttaisivat kotimme, hävittäisivät kotaloutemme, ryöstäisivät omaisuutemme- ja murhaisivat toverimme. Me tulemme tämän estämiseksi tarttumaan aseihin hallituksemme ensimmäisestä kutsusta ja sydänverellämme turvaamaan Neuvostomaan koskemattomuuden. Ja me olemme vakuutetut siitä, että tässä meidän taistelussamme tulevat meitä tukemaan niin Suomen kuin koko maailmankin proletariaatti.

Alas kulakkiemigrantit ja heidän kurjat isäntänsä Suomen fasistit!

Alas imperialistiset sodanlietsojat!

Eläköön sosialismin rakentaminen ja sen johtaja NKP(b)!

Eläköön kaikkien maiden työtätekevien solidariisuus!
(«Vapaus» 26/IV—31.)